

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. V. Vtrum per hoc Sacramentum tota pœna peccati remittatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

corporalis nequeat mortuum suscitare, potest tamen Eucharisticus mortuum vitam gratiae viuificare.

Obijciatur 3. hoc Sacramentum est viorum, igitur solis uiuentibus vitam spirituali gratiae confert suum effectum.

Resp. neg. consequentiam, quando enim dicitur Sacramentum viorum, solum designatur primò, quòd per se non sit institutum ad remissionem mortalis, & ad vitam spiritualem primò conferendam. 2. quòd per se loquendo, nullus possit dignè ad illud accedere, qui sciat se mortuum, non verò designatur, quòd mortuus reipsa spiritualiter nunquam possit per illud viuificari.

Obijciatur 4. quòd, vt iam dicimus, hoc Sacramentum per se non sit institutum, vt primam gratiam conferat ex opere operato, neque possimus colligere esse vilo modo institutum. quòd Probatur, institutionem Sacramenti ad aliquem effectum debemus colligere vel ex sensu Ecclesiae, vel ex Patribus, vel ex significatione Sacramenti, cum Sacramenta sint causa sui effectus per significationem, atqui ex nullo tali principio possumus colligere Sacramentum Eucharistiae vilo modo institutum ad remittendum mortale.

Resp. neg. posteriorem partem assumpti, eiusque probationem, nam ex generali conditione, & virtute quam scimus competere Sacramentis, possumus colligere Sacramenta viorum, & inter ea hoc Sacramentum, posse interdum primam vitam tribuere, quam licet non significet ex sua speciali ratione, ad illam tamen potest ordinari ex ratione generali.

Contra: non aliter nobis innotescit Sacramentum aliquod gratiam conferre, quam quia ad certum finem confert, & per modum talis, vel talis gratiae, v.g. regenerationis in baptismo, reconciliationis in penitentia &c. ergo non possumus colligere Eucharistiam aliter conferre, quam tanquam nutritiuam.

Confr. optimè potest consistere, quòd conferat gratiam, nunquam tamen mortuo, sed viuo vitam spirituali.

Resp. neg. consequentiam, quia licet Eucharistia respiciat gratiam, vt nutritiuam, tanquam effectum, ad quem ex speciali institutione refertur, tamen ex conditione subiecti potest esse non nutritiuum actu, sed collatiuum potius esse spirituale; tunc est contratio gratia in baptismo collata interdum non confert actu primum esse spirituale, quamuis ex se posset illud conferre. Ad confirmationem

Resp. ita quidem fieri posse, sed aliter fieri non est improbabile, vt ex dictis patet. videri possunt dicta quaest. 62. art. 1. dub. 3.

ARTICVLVS IV.

Vtrum per hoc Sacramentum remittantur peccata venialia?

AFFIRMAT, patet ex Trid. sess. 13. cap. 2. vbi dicitur, quòd sit tanquam antidotum quo liberemur à culpis quotidianis. Probat etiam D. Th. ex eo quòd hoc Sacramentum sumatur per modum cibi, & alimentis, vnde quemadmodum cibis corporalis restaurat id quod actione caloris naturalis paulatim deperditur, ita per hoc Sacramentum restauratur id quod per peccata venialia

calore concupiscentiae in animam deperditur. 2. ex eo quòd Sacramentum hoc sit Sacramentum viuinis, & charitatis; vnde cum per veniale feruor charitatis minuat, per hoc Sacramentum debent tolli venialia, quatenus per illud excitatur actus charitatis per quem peccata venialia deleantur.

Notandum 1. D. Th. existimare venialia posse duobus modis per hoc Sacramentum deleri. 1. immediate ex opere operato, videturque insinuare ita delere culpas veniales, vt ad hoc nullo opus sit voluntatis motu, quo feramur in illas per dolorem & detestationem, sed sufficiat quòd actu non afficiamur ad illas (quamuis infra q. 87. art. 2. in corpore, aliquem motum requirat) quòd expresse tradunt aliqui. 2. mediatè, quatenus ratione huius Sacramenti dantur auxilia actualia, & gratiae praesententes quibus excitemur ad unionem cum Christo: vnde licet ratione alicuius alterius Sacramenti concedantur huiusmodi auxilia, quibus non solum possumus vitare mortalia, sed etiam venialia, vt ratione baptismi, & penitentiae, & ita remissio venialis posset illis hac ratione tribui, specialiter tamen tribuitur huic Sacramento, quia specialiter ordinatur ad feruorem charitatis in nobis excitandum, qui feruor repugnat venialibus.

Notandum 2. responsione ad 2. insinuare omne peccatum veniale posse per hoc Sacramentum deleri. patet, si responsio conferatur cum argumento. & verò si in iusto non requiratur actualis aliquis motus in peccatum veniale, vt illud per hoc Sacramentum tollatur, facile patet posse omne peccatum veniale in aliquo existens deleri per hoc Sacramentum, cum aliquis in gratia constitutus possit ad hoc Sacramentum accedere, qui non adhuc affectu obiecto venialiter malo, neque per negligentiam venialiter peccet: cum enim iuxta illud principium non sit potior ratio vnius quam alterius, sequitur eo casu omne peccatum veniale deleri. de quo principio, & modo quo peccatum veniale deleatur, commodius dicetur in materia de penitentia.

ARTICVLVS V.

Vtrum per hoc Sacramentum tota pena peccati remittatur?

EUCHARISTIA non solum habet rationem Sacramenti, sed etiam sacrificij, quòd prodesse potest etiam alijs. de posteriori consideratione infra dicendum. hoc praemisso

Respondet duabus conclusionibus.

Prior est, quòd pena pro peccato debita non remittatur directè per hoc Sacramentum, quia non est institutum ad satisfaciendum, sed ad spiritualiter nutriendum.

Posterior est, quòd homo ex consequenti possit consequi remissionem alicuius pena per hoc Sacramentum. explicatur, quia hoc Sacramentum est institutum ad feruorem charitatis excitandum, seu ad excitandos actus, quibus vniamur Christo per charitatem, & deuotionem, qui actus iuxta deuotionem operantis delent aliquam partem pena tanquam satisfactorij, fit, vt ex consequenti & mediatè per hoc Sacramentum pena remitti possit, non quidem tota, sed iuxta deuotionem, & feruorem operantis.

Ex qua

Venialia possunt duobus modis deleri per hoc Sacramentum, iuxta D. Th.

21.

22.

Resp.

Ex quâ antithesi inter culpam venialem & pœnam satis patet D. Thom. art. præcedente velle Eucharistiâ delere culpam venialem non solum mediâ, seu per gratias præuenientes excitando; sed etiam immediatè ex opere operato, alioquin nulla esset diuersitas inter remissionem culpæ venialis in hoc Sacramento, & remissionem pœnæ.

Ex eadem doctrinâ patet D. Th. censere peccatum veniale aliquando remitti remanente integrâ pœnâ ratione illius debitâ.

Notandum ex eo quod hoc Sacramentum non sit institutum ad satisfaciendum, non videtur sequi non operari remissionem pœnæ. nam etiam baptisimus per se loquendo non est institutus ad satisfactionem (scilicet directè) sed ad deletionem culpæ originalis & actualis, & tamen per illum tollitur pœna peccatis debita ex opere operato. similiter etiam aliquid pœnæ peccatis venialibus debita tollitur per penitentiam ex opere operato, antequam accedat satisfactio, non videtur ergo quidquam obstat, quod minus per hoc Sacramentum remissa culpâ veniali aliquid pœnæ remittatur, ut aliqui sentiunt.

Obiectio. Dices non sunt instituta duo instrumenta ad pœnam ex opere operato remittendam, cum ergo per sacrificium pœna ex peccatis relicta remittatur ex opere operato, non debet dici remitti per hoc Sacramentum.

Resp. Resp. dist. consequens, nam si intelligatur, quod non debeat per se deleri, & independentè à remissione culpæ, concedo consequentiam, quia non videtur pœna ex peccatis iam ante remissis relicta deleri per hoc, vel etiam penitentia Sacramentum: si verò intelligatur quod nunquam remittatur quidquam pœnæ, dum remittitur culpa venialis, cui annexa est huiusmodi pœna, nego consequentiam, & ad antecedens dico, quod licet non sint instituta duo instrumenta ad pœnam immediatè delendam, tanquam ad suum effectum primarium, institui tamen possint duo, quorum vnum directè illam deleat, alterum verò ex consequenti, ut patet in baptismo. videtur autem, quod Deus remittens culpam venialem in hoc mundo semper aliquid pœnæ illi debita condonet.

Videtur
Deus remittens culpam venialem aliquid pœnæ condonare.

Nec obstat quod pœna remanens post peccatum non opponatur feruori charitatis vel augmento gratiæ, quia non dicitur remitti propter aliquam similem repugnantiam, sed propter rationem allatam.

ARTICVLVS VI.

Vtrum per hoc Sacramentum præseruetur homo à peccatis futuris?

Resp. affir.

AFFIRMAT: quod etiam quoad mortalia traditur à Trid. sess. 13. cap. 2. docente esse *mandatum*, quo à peccatis mortalibus præseruemur. id verò præstat partim per habitus infusos, quibus mens roboratur in bono, partim per gratias præuenientes, quibus excitamur ad actus deuotionis, charitatis, & vnionis cum Deo, partim per confessionem Dæmonis.

ARTICVLVS VII.

Vtrum hoc Sacramentum profit alijs, quàm sumentibus?

RESPONDET, quod licet consideratum in ratione sacrificij alijs profit, in ratione tamè Sacramenti profit solis sumentibus, de priori parte infra agendum; posterior quæ est huius locis propria, patet ex eo quod Sacramenta suos effectus ex opere operato solis recipientibus ipsa Sacramenta conferant. Dixi, ex opere operato, quia satis constat communionem quæ est insignis religionis actus, & iniusto meritorio, posse alteri per modum impetrationis prodesse, similiter & per modum satisfactionis de congruo.

ARTICVLVS VIII.

Vtrum per veniale peccatum impediatur effectus huius Sacramenti?

HIC articulus faciliè patet ex dub. 1. art. 1. vbi dictum est non impediri, peccatum tamen veniale, quod in ipsâ receptione committitur per distractionem, impedit actuale spirituale dulcedinem, quæ per hoc Sacramentum obtineri potest.

QVÆSTIO LXXX.

De usu, seu sumptione huius Sacramenti.

ARTICVLVS I.

Vtrum distinguere debeant duo modi manducandi corpus Christi?

RESPONDET rectè distinguere, alius enim modus est manducandi sacramentaliter, alius spiritualiter, vbi

Notandum illos modos ita posse accipi, ut vnus alium excludat, vel ut differant tanquam imperfectum & perfectum: nam possunt ita sumi, ut manducare sacramentaliter sit reipsa Sacramentum sumere, sed sine fructu spirituali, quâ ratione sumunt ij, qui indignè ad hoc Sacramentum accedunt, siue reipsa peccent, siue ratione bonæ fidei excusentur à nouo peccato. manducare verò spiritualiter dicatur is, qui desiderio & exercitio virtutum hoc Sacramentum appetit, quamuis reipsa non sumat. Possunt etiam ita sumi, ut manducare sacramentaliter sit Sacramentum sine effectu sumere, spiritualiter autem manducare sit illud ipsum Sacramentum cum fructu spirituali percipere, qui modus est perfectior. & quamuis D. Th. videatur hoc secundo modo intelligi, ut patet ex corpore & responsione ad 2. reipsa tamen neutro modo intelligitur, sed tertio, quo is dicitur spiritualiter manducare qui consequitur fructum Sacramenti, id est vnitur Christo per gratiam & charitatem, eique incorporatur, siue id fiat per realem susceptionem huius Sacramenti, siue absque Sacramenti receptione, pro quo rursus

Notandum manducationem spirituales varijs modis cōtingere. 1. si quis reipsa sumat hoc Sacramentum